Андрієві Заливчому

I

Де оспіваний задуманим поетом
Сивий морок звис над сонним містом, —
Кинуто Революційним Комітетом,
Наче іскру в порох терориста.

Наказ дано (коротко й суворо):
Вдарити й розбити ворогів.
Спало тихе місто і не знало — скоро
Звідкись грізний гримне стріл.

Над безлюдністю провулочків порожніх
Білий ранок опалево плакав.

Раптом — п-ббах! — і другий, третій стріл
тривожний,
Кулемет нервово зататакав...

Легко так дісталась перша перемога;
Ворога змішав безумно смілий напад.
Панцирник здобуто... Ах, не йде підмога...
І серця тривога стисла в чорних лапах.

Затремтів напружено мотор.
Мов приріс наган до пальців,
Ох, уже стискає міцно коло ворог,
Кулі чітко лучать в панцир.

...А надвечір — все укрив туман.
Сніг лягав (м'яко-м'яко танув...)
На заціплений в руках наган,
На червоночорну рану.

II

Хтось вночі заломить у смертельній тузі руки.
Наче хвиля, защемить печаль,
Жалобні Шопена звуки
Розіллє, ридаючи, рояль.

Душ блакить пекучо повна вщерть;
Розгорілась, ятриться любов'ю:
За життя розплата тільки кров'ю,
Тільки смертю переможеш смерть.

III

Гарячкове стукав, поспішав телеграф,
Знову кинув іскру комітет:
— Кров горить на наших прапорах,
Наша кров.

— Вперед!